

MERVE KOÇAK KURT

SÖZ SANDIĞIM

öykü

İçindekiler

Belben	9
Birimiz Yanlış Hatırlıyor.....	12
Bir Kalbin Attığı Yerde.....	18
Derinleşen Gölgelelerin Bekçisi	25
Uçurumun Diğer Adı.....	30
Geleceğini Bile Bile	34
Döndün, Ay Dolandı.....	39
Ezelden Aşına.....	45
Ruhu Ruhumda Gizli	50
Asude, Bir Ayrılık Öyküsü	55
Bakış Boşluğu	60
Söz Sandığım	65
Hiçbir Şey Yapmadı!.....	69
Sukutu Hayal	75
Karlı Bir Genişlik	80
Tuz Çorağı	85
Bir Ömür İçin.....	90
Çiğdem, Çiçeğin... ..	96
Ah!	102
Uykuydu Her Gece.....	108

Sözümü çoğaltan o kadim şehre,
Antakya'ya...

Minnetle.

BELBEN

“de ki: bir nefestir kalbimiz.”

İnsan rüyasını seçemezmiş. Bildim.

Sokağın adı Kınalı Sokak'mış. Evi buluyorum. Kapıyı çalıyorum. Açılıyor. Upuzun bir hayretle... Boş, yeni, salonu geniş bir ev. Eşyaları yerleştiriyorsun. Güya yeni taşınmışsın. Tadilat işleri. Merdiven vesaire var. Odanın birine giriyorum. Yaklaşıyoruz birbirimize. Nefes nefese... Geri çekiliyoruz. Sonra yine yaklaşıyoruz. Bu sefer ellerimden öpüyorsun usulca. Bitiyor rüya.

Hayata, kaldığımız yerden devam ediyoruz.

“İnanıyor musun?” Uykudan uyandırıp ona sormuşum. “İnanıyor musun?” Üç kez. “İnanıyor musun?” İnandığım her şeyin yerle bir olduğunu görmeden... Yeniden uykuya dalasım var, upuzun.

Kalbe düşen bir ahın gölgesinde yürüyorum şimdi. Dışarıdaki serinlik içime değmiyor bile. Ne sen ne ben ne de bir başkası getirebilir artık o duldasını geçmiş zamanın. Aynı yöne bakıyoruz, aynı gölü görüyoruz; ancak gördüğümüz hiçbir gölün derinliği dilimizdeki suskudan derin değil...

Aklımda kalan o sözler olmasaydı, dağılıp gidebilirdim

* “Ayrılık Provaları”, Kemal Varol, *Bakiye (Toplu Eserleri)*, Sel Yayıncılık.

uzaklara. “Belki bir gün...” derdin hep, “Bir gün belki...” O vakit, içimde bir umut büyüdü geleceğe dair. Alnına yazılan yazğıdan öteye yol yokmuş!

“Hiç ev işi yapmamış gibi...” derdin ellerimi ellerine alıp. “Belbene benziyor, yumuşacık.” Uzun uzun incelerdin. Oysa ne kadar çok iş yaptığımı da bilirdin.

Çok zaman geçti. Biriktikçe birikti çizgiler.

Şimdi, parmakların öylesine zayıf ki, kaldıramıyorsun bile, yanlara salmışsın. Avuçlarım avuçlarına değsin istiyorum. O sıcaklığı yeniden hissedebilmek için. Alazı beni benden alsın istiyorum. Yeniden. Öyle bir şey mümkün mü?

Ne sen değiştirebildin bazı şeyleri ne ben. Uğraşmasına uğraştık üstelik. Hep aynı şeyi düşünürdüm, “Yanımda kal!” diyeceksin ve “Beni bırakma bir daha...”

Kendine dönüyor insan o yolun sonunda hep, öyle değil mi?

Hastalığını duyuyorsun. İçindeki gelgitlerin haddi hesabı yok. Onu görmek istiyorsun. Oysa görüşmek istemeyen sendin, iletişimi devam ettirmek istemeyen... Öylesine büyük bir kırıklığın izi bile kalmıyor hastalık haberini alınca.

Bugünün er ya da geç geleceğini hissediyordun. Uzaktan bir ses çağırıyor telefonda. Kayıtlı olmayan o numaradaki kırık dökük ses, önce kendini tanıtıyor. “Babam sizi görmek istiyor, son kez...” diyor. İkiletmeden adresi alıyorsun. Bilmediğin bir şehrin bilmediğin bir semti. Kınalı Sokak. Rüyadaki gibi.

Geride kalan anısı hep yarım, öyle kalacak. İçine bıçak saplanmış gibi, kıymık kıymık batan o acı. “Kötüye bir şey olmaz, merak etmeyin. Ölürsem de haberiniz olur zaten bir şekilde,” cümleleri...

Şimdi, bir hastane odasındasın... Nefes alamıyor. Konuş-

makta zorlanıyor çünkü nefesi yetmiyor. Yanına normalde kimseyi almıyorlar. O son bakışını görmek istiyorsun yine de. Kalkıp onun yanına gitmek, onunla gitmek.

Gitmelisin. Ellerini tutmalısın.

Kapılar açılıyor.

“Geleceğini biliyorum... Ama son nefesimde,” demişti senden ayrılırken. Ona bakıyorsun. Asırlık bir üzüntüyle... Sesi değmiyor sesine. Tükenmeye yüz tutmuş ömrünün izini görüyorsun her yanda.

Kim bilir kaç gece düşünme dalmak için uyumuştun? Kim bilir kaç sabah adını sayıklayarak uyanmıştın uykundan? Kim bilir kaç gün onu bir kez daha görmek için yaşamıştın?

Gözleri de görmüyor artık. Ağzında gevelediği kelimeler iyice anlaşılmasız olmuş son dönemde. Sadece dokunarak iletişim kurabiliyormuş. Konuşmayı bu kadar çok seven bir insan için ne büyük işkence! Yatağa çakılı kalıp demirden bir kafese mahkûm olmak...

Yaklaşıyorsun. Uzun uzun inceliyorsun yüzündeki çizgileri, saçlarına düşen ak telleri, sonra ellerinin üzerindeki lekeleri ve genişlemiş damarları... Tutuyorsun ellerini yavaşça. Dudaklarından bir kelime dökülüyor; belli belirsiz...

“Belben.”

Kelimeler... Düştüğü yerde... Dağılıyor... Kırılıyor... İnciniyor... Beyaz bir köpük oluyor kalemin ağzından akan... O son “nefes”ini veriyor!

BİRİMİZ YANLIŞ HATIRLIYOR

*“Gülün kalbi yoktur
Sevmesi eski bir hikâyeden ezber”**

Bildiği bütün ezberleri silmeye çalışıyor. Altını üstüne getiriyor bilincinin. Hatırlamaya dair ne varsa, büyük bir imtihana dönüşmek üzere. Bellek yitiminden korkmuyor artık. Annesi, teyzesi ve diğer teyzesi de geçmişi unutmmuştu. Sülalesinin kadınlarına, geçmişten kaçmaktan başka bir yol yoktu belki de. Ne bir anısı kalmıştı yaşanmışlıkların ne bir izi. Yıllar içinde, doğup büyüdüğü şehrin uzağına düşmüş, köksüz bir nilüfere benzemeye başlamıştı.

Yanında taşıyabildiği biraz anı var yine de; bir küçük kilim deseni, birkaç boncuk oyası, birkaç parça kanaviçe. Yıllar, kumaşların izini bile siliyor belleğinden. Oysa kumaşlara dokunarak hatırlardı hep. Çocukluğunu, ilköğrenliğini... Geçmiş, o ceviz sandığın içindeki naftalin kokusu değil artık. Düzenli alınan ilaçlar, rutin kontroller, günlük yürüyüşler epeyce geniş bir âna yayılıyor; bütün bir ömrünü burada, bu şekilde geçirdiğini hissettiriyor bazen.

Yıllar, aradan geçen onca zamana rağmen, hep aynı bahar günüymüş gibi dipdiri duruyor belleğinde. Pencereden bakarken, ona doğru gelen bir adam görüyor. “Ziyaretçiniz

* “Afsun”, Ruhi Konak, *Gülün Kalbi Yok*, Lakin Yayınları.

var!” cümlesini duymayı ne çok istiyor. Adı “huzurevi” yaşadığı yerin. Ömrünün son demlerinde... Başka bir şehirde, başka bir yerde olmayı düşünüyor.

“*Begonvil boy vermiştir şimdi/ Yasemen basmıştır Bodrum’u/ Kokusu geldi rüzgârın/ Bi’ kelebek öptü boynumu,*” diyen o Sezen şarkısını duyuyor. Eşlik ediyor ona yine; “*Bu kadarına razıysan, yaşa gitsin,*” diyor birlikte. Şarkılara gömülüyor; sesler arasında yitiriyor isimleri. Kelimeler, küllere karışıyor; köpükler, denizlere... Gözlerden azade, bir başına, yaşayıp gitmek istiyor, öylesine.

Geçirdiği deniz dolu günlerin özlemiyle susuyor, susuyor, susuyor. İçindeki denizin imgeleri çoğalıyor. İçinde; yüzüyor. İçinde. Yüzüyor. Kelimeleri maviye bulanıyor. Bir ırmak gibi taşarak, kabarak... Denize karışıyor sularıyla. Uçuşuyor. Rüyada etekleri... Rüzgâr, onun kıyısında bekliyor. O, denizin içinde. Gördüğünü, gerçekten oldu sanıyor. Oysa rüya. Nasıl bir mavi ki bu; *derinlik sarhoşluğu* gibi; kuşatıyor onu, sarıyor.

Her şey birbirinden hızla kopup uzaklaşıyor ve geçmiş/şimdi/gelecek tek bir ânın karesine sığıyor yüzünde: Saçları uzun ince bir rüzgârda dağılıyorken İstanbul’da, kadın, Çengelköy’deki o terasta, bir kahve içimi muhabbetle, “Hiç” olmak isteyen Hattat’ıyla buluşmayı özlediğini hissediyor. Oysa dostu gideli çok olmuş. Zihninde birkaç cümle canlanıyor, ondan yadigâr. “Her aşk vedayı hak eder,” demişti, “keşke *rûberû* konuşsanız...”

Üzerinde bir kırıklık var. Alışkanlıklarından mülhem, yine aynı saatlerde güne başlasa da artık eskisi kadar enerjik değil. Yavaşlığı doğal olsa dert etmeyecek, ancak baş etmeye çalıştığı sağlık sorunlarıyla ilgili... Ne zaman, nerede vuracağı belli olmuyor atakların. Yaşama karışmaya çekinmesi bu yüzden biraz da.

Yaş aldıkça yaşamaktan uzaklaştı. Oysa görecekt daha çok gün, yaşayacak daha çok şey olmalıydı. Birdenbire tıkanıyor. Elini kalbinin üstüne koyuyor. Yürürken soluklanmaya çalışıyor. Yanındaki, durumunu fark ediyor. “Hadi, biraz dinlenelim şurada,” diyor. Masaya oturuyorlar. Alınan kitaplara göz atıyorlar önce. “Acının Antropolojisi”nden dem vuruyorlar, bir de “Bellek Metaforları”ndan. İyi geliyor çay yorgunluklarına. Sağ tarafa dönmüş yüzünü. “Hayırdır, daldın!” diye soruyor arkadaşı. “Birine benzettim,” diyor. Benzettiği kişinin orada olmadığını, olamayacağını bile bile... Yine de zihni, bir eksikliği tamamlamaya çalışıyor. “İnsan insana benzer,” diyor arkadaşı.

“Kafeteryada oturuyorduk arkadaşla. İzlendiğimi hissettim uzaktan. Döndüm baktım sağa. Size çok benzeyen bir adam vardı. Siz sandım. Benim ona baktığımı görünce dönüp kitaplara yöneldi. Orada oyalandı. Bilerek yüzünüzü çevirdiğimizi düşündüm. O yüzden de –karşılaşırsak zor durumda kalmayın diye– oraya gitmedim uzun süre. Bazen gerçekle kurgu karışıyor işte... Benim Adım Kırmızı’yı okuyun ilk fırsatta. Seversiniz. O fotoğrafta, kitapla ilgili çektiğim tek kareydi. Doğaçlama yollandı yani. Bir de ‘Üşüyorum’ alıntısı vardı yollayacağım. Ama gülersiniz diye yollamadım onu.”

“Neyse... Son cümleleriniz aklıma geldi. Orada kalsın.”

“Kalsın. Bence de...”

“Bir daha...’ ile başlayan.”

“Hiç unutamayacağımız o birkaç cümle... Kırmak için söylenmemişti. Kelimelerinizin geride bıraktığı yıkımı görmeyi istemediğim için, bir daha muhatap olmak, karşılaşmak istemiyorum sizinle, demiştim. Bilinsin istedim.”

“Ne diyeyim...”

“Diyecek bir şey yok.”